

Pas a desnivell

Sempre després...

És molt humà i de poc serveix repetir-ho: vivim d'esperances. És una afirmació que es pot referir a tothom de tot arreu, però que en nosaltres, gent de ja fem, de consultar-ho amb el coixí, de fites i d'ajornaments, pren un caràcter especialment adormidor. Ens hem avesat massa a deixar la realització dels nostres desigs en mans dels altres o al caire d'esdeveniments que no depenen directament de la nostra voluntat; era fatal que algú ho aprofités com a plataforma de sistemes incommovibles.

Ara som a l'estiu. La xafogor ens aplanà. Fem o esperem vacances: per tant, de moment, no passarà res. Tenim a dos dits la paga extra, una espera amb o sense angoixa segons feines i empreses. Això de les pagues extres és una genial invenció anestesiadora, calculada amb una murrieria fàcil que no deixa d'ésser admirable. Divideix l'any en tres parts ben trobades, en esment a la seva eficàcia per a engalipar. Paga de març —vacances de Setmana Santa i investida de la primavera—; paga de juliol —vacances d'estiu i calor forta—; paga de desembre —festes de fi i de cap d'any—. Anem empenyent els dies i les converses comencen o acaben parlant del fred, de la calor, de les crisis i de les coses que depenen de la vida o de la mort dels altres, sense comptar que la nostra vida i la nostra mort estan greument compromeses en l'aventura. "Ara ja, fins després de l'estiu —diem— no hi haurà res. En acabar l'estiu, sí, serà sonat." Ens deixem bressar pels rumors i cadascú es tria els seus, ens hem acostumat (a desgrat de la merescuda fama de llegir poc) a aquestes misterioses pàgines de diaris i revistes que ens ofereixen ració doble perquè entre línia i línia de lletra negra, estampada, contenen uns metafísics espais blancs que cal saber interpretar: allí hi ha, en una immaculada absència, les notícies realment importants.

És molt probable (el futuròleg nacional ens ho podria confirmar o negar) que després de la calor tornarà a venir el fred, amb els intervals tebis de sempre. I parlarem de temperatures i de com s'escola el temps: "D'aquí a quatre dies, altra vegada Nadal. Sembla mentida. Ara ja, fins passat festes..." Tot seguit, el trànsit d'un any a l'altre, els primers dos mesos de sopor ocasionats pels excessos recents i de seguida la represa de la sínia amb les endergues de noves primaveres.

Tanmateix, una rutina tan tossuda també imposa canvis, encara que només sigui en forma de deterioració lenta però segura. Hi ha transformacions que, si no les veiem quan es produeixen, és ben bé culpa nostra. Per molta broma que hi fem —i per trista que sigui aquesta broma— tot va canviant. Ara: ens hauríem d'eixorir una mica perquè els canvis fossin per a millorar. ● PERE CALDERS